

Jap Sevdiren Kadın 60

– KOCAMANOĞLU · 30 Ekim 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-60

...

Pazar günü Ogawara'da başkan ve eşinin misafiri olmuşlardı. Ayumi rahatsızlık sonrası daha bir sakinleşmişti. Daha çok etrafında olup bitenleri seyrediyor ve dinliyor, sanki daha çok dışarıdan Safa'yı ve çevreyle olan ilişkilerini gözlemliyor, kendi iç dünyasında değerlendirmeye tabi tutuyordu.

Safa'nın çevreyle olan kolay diyalogu, uyumluluğu, nerede ve ne şekilde davranacağını bilmesi ve davranması Ayumi'nin çok hoşuna gidiyordu. 'Neden ben aynı rahatlığı ve uyumu gösteremiyorum?' diye kendi kendine hayıflanıyordu. Onun bu tavrı; sınırsız bir özgüvene sahipmiş duygusu uyandırıyor kendi üzerinde...

Sebepli veya sebepsiz hastalık derdi çeken insanların dertlerinde derman olmak, yapılabileceklerin en iyisini yapmak için devlet adına bir araştırmanın içindeydiler. Gün oluyordu ki ya yemek yemeyi ya da dinlenmeyi unutuyorlardı... Bazen yatan hastanın birine umut, diğer birine tebessüm bağışlıyorlardı. Bazen aciz ve yetersiz kalıyorlar, bir şeyler yapamamanın aciziyet ve ezikliğini yaşıyorlardı. Her insanın ayrı bir yaşam mücadelesi verdiği şahit oluyorlardı. Kimi hayata tutunmak için verdiği gayret ve çabayı görüyor, onları ümitvar edebilmek için yüreklendiriyorlardı.

Arada bir Ayumi "Neden bu kadar çalışıyorsun? Neden bu kadar insanları seviyorsun?" sorularına "Sevmeyeyim mi? Çalışmayayım mı?" diyen kısa kesiveren sözlerinin muhatabı oluveriyordu. İçlerinde ümidi tükenmiş, hatta ümitsizlik korkusu içinde ölümden korkan insanlara ümit aşılama çalışıyor, mücadele etmeye davet edişi karşısında ona olan saygısı her geçen gün artmaya devam ediyordu.

Ayumi; Safa'nın "Eğer hastalar musibet ve hastalık olarak yaşadıklarını bir yükseliş merdiveni olduğunu bilselerdi o kadar çok üzülmezler ve sitem içerisinde olmazlardı" sözleri kendi içinde bir yere oturtmaya çalışıyordu. 'Bu nasıl olabilirdi?' Bir türlü aklı ermiyordu. 'Musibet veya hastalığın iyi yönü ne olabilirdi?' soruları aklına geldikçe, sanki o kalbinden ve aklından geçenleri okuyormuşçasına açıklamalar yapıyordu.

"Musibetler ve hastalıklar insana aciz bir kul olduğunun hatırlatır ve Yaratıcısına yönelerek tevekkül etmesini ve şifayı ondan beklemesi gerektiğini söylediğini ah bir anlayabilselerdi..." sözlerine gülmüş hatta dudak bükmüş bir gün sonra kendini hasta olarak bulmuştu.

Safa "Ya Rabbi acizlikten ve tembellikten sana sığınıyorum" diyor ve musibet ve hastalıklar karşısında

sabrının sabrı cemil; 'şikâyet edilmeyen sabır' olması için Rabbine dua ediyordu. Aynı şekilde Ayumi'nin de hareket etmesi için ona öneride bulunuyordu.

Ayumi; Safa'nın "Hastalık bizzat hayırdır veya hayırlara vesiledir. Hastalık, hayatın gerçek anlamının idrakine yardımcı olur. İnanan insana ibadet hükmündedir ve İlahi bir hediyedir," sözlerini içinde sindirmeye çalışırken yetersizliğini görüyor, onu anlamakta güçlük çekiyordu.

Bir ara akli kusurda güzellik bulmanın eski Japon sanatına dayanan Wabi Sabi sevgisi ile Safa'nın durumunu karşılaştırmaya çalıştı. Arkadaşını kusurları sevme sanatı içinde değerlendirmeye çalışıyordu ama bir türlü kalbini ikna edemiyordu. Bu daha başka bir şeydi sanki... Safa kusurlu değil aksine mükemmel bir insandı. O kadar çok şey bildiğine, bildiklerini uygulayıp doğru olduğunu gördükçe ona olan hayranlığı katlanarak devam ediyordu.

Onun kendine yabancı olan bir dünyaya pencere açmaya çalıştığını biliyordu. Ama o pencereden bakabilmeyi bir türlü beceremediği için de onu anlamakta zorlanmaya devam ediyordu.

"Eğer mana boyutuyla güzel şeyler olmasaydı, Yaratan sevdiği kullarına hastalık vermezdi. İnancını yüce Nebi'nin 'En çok musibet ve meşakkate muhatap olanlar, insanların en iyileri ve kâmil olanlarıdır,' sözlerinden alarak asil bir duruş sergiliyordu. Uğradığı derdi Rabbinin celal sıfatının gam elçisi olarak görüyor, onu bir dost gibi karşılayıp kucaklıyordu.

Bir aylık çalışma yoğun bir tempoda devam etmiş, gün be gün hastalıkla mücadele edenlerin acılarının gerçek yüzleriyle karşılaşmışlardı. Bazen çaresizlikle aciziyet içinde baş başa kalmışlardı.

Safa'nın "Ayumi Hanım siz de bilirsiniz ki, sınırsız aczin ve zaafın etkisiyle hastalığa yakalanan kişi, söz ve davranışlarıyla kendini duada bulur. Yaratıcıya sığınan hastanın acıları ve sıkıntıları önemli derecede hafifler. İnsanlar organların kendi mülkü değil de, Yaratıcı tarafından emanet verildiğini bilmiş olsalardı, o organları koruyup kollamakla kendilerini yükümlü hissederdiler..." sözlerinden kendi adına bir mana ve anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"Bazen seni anlamakta zorlanıyorum. Hatta bazen hiç anlamıyorum... İlerleyen zamanlarda yaşadığım olaylarla kıyaslayınca fark ettiğim ve farkına vardığım anlar da olmuyor değil..."

"Hastalık sabır ve şükürü öğretir ibret alabilene..." demişti de susup kalmıştı kendi kendine... Ama Ayumi nerdeyse sıkılmaya başlamıştı. "Evimi, anne ve babamı hatta kendi yatağımı özledim..."

"Anlaşılan sen gurbeti yani uzun ayrılıkları hiç yaşamadın..."

"Yaşamadım ya!"

“Alıřsan iyi edersin...”

“Niye alışacakmışım ki...”

“Elbet daima ana kuzusu olacak değilsin ya! Elbette evden, anadan babadan ayrılmak zorunda kalacaksın... Yuvadan uğup kendi yuvanı kuracaksın...”

“Beni doğup büyüdüğüm taşımdan ve toprağımdan söküp çok uzaklara gtrmezsin değil mi?”

“Son sözü ben değil, daima kader söyler...”

...

Devamı Var

...

Ant-150915